

žělo a něpschesťa périvej, ažo běſcho gotowe. Won mějaſcho wéle prozhy, ažo ſe psches ten tſchi kſchozeňe tluſtý naſhyp pschežěka, ležrownož žěru wětſchu nězyni, ačo aby mogla lama psches níu pſchelěſcž. Gdyž běſcho ſcho gotowe a te lamy pſchi níom na dwore, potom ſaſajža won žěru ſ kameňami a ſaplesche ju ſ nutſchi a ſ wenka ſ werbovymi witkami, tak až něběſcho níz wot něje wížesch.

Kak wjaſkoły běſcho něto Robinson! Won poſkofaſcho a rejowaſcho kaž žiſchetko, až mějaſcho nězo žywego pſchi ſebe. A hufczej togo ſe noža, až ſmějo hyfchczer wětſchý hužytł na ſwojich wojjach. „Wot jich wałmy mogu ſebe po zaſtu draſtwu žyniſch, jich mloko mogu jěſcž, mogu butru, ſamio ſedł a twarožki měſch.“ Kak to ſchykno bužo žyniſch, to hyfchczer něto něwěžefcho, ale won ſe myſlaſcho, až bužo jomu možno, to ſcho dožěkaſch.

Dlujko nětrajaſcho a te wojjy běchu ſe ſ zeķa k Robinsonoju pſchihužyli, běžachu a ſkokachu hoſkoło nogo, kaž pola nař naſche wojjy. Tej mlodej wothuzhy won potom žyzaſch a dojaſcho tu staru. Togo mlozniki běchu ſokosworechowe ſchkorpiny.

Něto běſcho Robinsonowe žywěnie ſaſej wéle gluznějsche; won mějaſcho mloka a ſamoſedku; a gdyž běſcho doma abo won hujžěſcho, něběſcho wězej ſam, pſcheto jogo wojjy běchu ſchuži pſchi níom. Běſcho-li wenze, běžachu a ſkokachu hoſkoło nogo a paſzechu ſe paſ tu a paſ tam, a běchu-li doma, ga lažachu — tež nozhy — w jogo jańie. — Robinson běſcho něto wélgin